

Isten szőlője

Lekció: Ézs 5,1-7/Textus: Jn 15,1-8 (15,1-8229, 367)

2013.december 29.

Másfél hónapja hcs-megbeszélésen a Jn 15-ről beszélgetve kérdéseket fogalmaztunk meg. András a hcs-vezetők figyelmét külön felhívta az Ézs 5-re mint háttérre, így gyanútlanul feltettem a kérdést: Miért fontos az ÓSZi háttér? Mire elfojtott kuncogás rázta meg alapjaiban a házat, és csak legendás szelídségem akadályozta meg a vérontást. De Isten nem bottal ver, hanem, amint meg van írva, czövekkel. Ezzel komolyra is fordítom az ígét, amit hasznos üdvtörténeti és bibliai összefüggésében látni. ÚSZ-i történeteket hallva jó esetben mi felismerjük az ÓSZi párhuzamokat. Jézus zsidó hallgatói benne éltek, tudták: ez a mi történetünk, Jézus rólunk beszél. Mi is ez a történet? (A következőkben nem kell mindent komolyan venni, ám amit ígen, azt nagyon. Némi humorérzék nem árt.)

A történet ha nem is Ádámnál-Évánál, de a teremtésnél kezdődött. Kevesen tudják, hogy ez már a 2. teremtés. Az első próbálkozás ui. a régi istenek számlájára írható. Marduk megteremtette az eget és a földet, majd számos ingatlana mellett kedvenc lakhelyét, az Eszagilát. Enlil és Anu a kisebb istenségeket hívták életre különféle házimunkák elvégzésére. Amikor ezek megunták a mosogatást, porszívózást és főzést, és lázadozni kezdtek, a szakszervezetnek sikerült megegyeznie a főistenekkel: embert teremtettek, akik helyettük és nekik dolgoztak. E feletti örömben az istenek kerti mulatságot rendeztek. Mondván, nem jó az isteneknek egyedül, Zeusz jobbján a szép Ióval, balján Európával, sarkában pedig a dühös Hérával jelent meg. Molok, akinek hasa volt az istene, krémessel és feláldozott gyerekekkel tömte azt teli. Istár (Zeusz csak Vénusz-virágom-nak becézte) a legújabb kisestélyijében illegett be. Igen költekező életmódot folytatott, a Westendben töltve szabad idejét, azaz a nap 24 óráját. Emellett gyilkolási hóbortjának hódolva takaros fegyvergyűjteményre is szert tett, amit öntelten mutogatott társainak.

Mindeközben az emberi nem elszaporodott, mint a magyar alkotmánymódosítás. Ami a kisebbik baj volt. A nagyobbik az, hogy a mennyiségi növekedéssel egyenes arányban a gonoszság is megnőtt. Ám az istenek a dínom-dánom zajában mindebből semmit sem vettek észre, minthogy őket csak saját kedvteléseik érdekelték.

No mármost, az Úristen némi késéssel érkezett a rendezvényre. Késésének oka az volt, hogy istentiszteleten vett részt Gazdagréten, ami kicsit elhúzódott (Szent Angyalok templomában). Meglátva a mulatozó isteneket és a teremtett világ állapotát, megállt az ajtóban, megcsóválta a fejét, és csak ennyit kérdezett: „Kollégák, kollégák, hát ti mit csináltok?” S mivel érdemi választ nem kapott, felgyűrte ingujját, és munkához látott.

Teremtett egy új világot, amely szép volt és lakályos, mindenféle kincsben gazdag és déli fekvésű lévén napos. Alkotott folyókat és hegyeket, réteket és völgyeket, növényeket és állatokat, legvégül pedig megteremtette az embert. Ám nem azért, hogy róla, hanem hogy az teremtett világról gondoskodjon. Megbízta tehát, hogy művelje és gondozza a földet és a világot. Hat napjába tellett mindez, és a hatodik nap végén munkáját szemügyre véve jóleső büszkeség töltötte el. Ám csak ennyit mondott: „Ez mind nagyon jó.” Azzal útjára bocsátotta a világot benne az emberrel. Az állatok

legelésztek és szaporodtak, a fák nőttek, a virágok illatoztak, az ember pedig vetett és aratott, legeltette nyáját, fújta furulyáját, és bú nélkül élte világát. Legalábbis a kezdet kezdetén.

Ám nemsokára kiderült, a dolgok nem úgy mennek, ahogy az Úr azt elképzelte. Az ember ui. nem rendeltetészerűen használta a rá bízott világot, hanem önző céljaira. Nem csoda hát, hogy állatfajok elkezdtek kihalni, a természeti források kimerülni, a sarki jég és a gleccserek olvadni, a Szahara pedig már Itália déli partjait fenyegette. Az emberi önzés, erőszak és mohóság következtében az éhezés és nélkülözés, a kegyetlenkedés és háborúk mindennaposak lettek; a családon belüli erőszak, az emberkereskedelem és gyermekmunka gazdagon szolgáltatották a híreket az újságok címlapjaira. Amiket olvasva Isten megcsóválta fejét, de csak annyit mondott: „Kezdjük el újból, másként.”

Találomra kiválasztott egy embert egy Hárán nevű városban, és azt mondta neki (Gn 12,1-3): „Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked! Nagy néppé teszek, és megáldalak, nagyra teszem nevedet, és áldás leszel. Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat.” Majd minden félreértést megelőzendő még hozzátette: „Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.”

Ábrahám nem egészen értette, mire vállalkozik, de megbízott Istenben, és elindult. Utódai valóban szépen megsokasodtak, úgyhogy az egyiptomi kormányfő meg is ijedt az egyre szaporodó zsidó gyerekek számától. Nemcsak eltörölte a babakötvényt, a gyest és a gyedet, hanem kényszermunkára fogta és sanyargatta a zsidókat, akik csak sóhajtoztak és panaszkodtak. Amikor az Úristen ezt meghallotta, szokása szerint megcsóválta a fejét, és szüksézáván megállapította: „Az első törvény: Ami elromolhat, az el is romlik.” Elküldte tehát emberét, Mózeszt a fáraóhoz, hogy hozza helyre az elrontott dolgokat (Ex 4,22-23): „Így szól az ÚR: Izráel az én elsőszülött fiam. Azért azt mondom neked, hogy bocsásd el az én fiamat, hadd szolgáljon nekem!” Mózes engedelmeskedett Istennek, a fáraó kevésbé, amivel ugyan megakadályozni nem tudta Isten szándékát, csak gazdasági-politikai válságot előidézni. Amikor a nép a szabadulás után Isten hegyéhez ért, Isten imígyen tette világossá célját (Ex 19,4-6):

Ti láttátok, mit cselekedtem Egyiptommal, hogyan hordoztalak benneteket sasszárnyakon, és hogyan hoztalak ide benneteket. Most azért, ha engedelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok szövetségemet, akkor ti becses tulajdonom lesztek valamennyi nép közül, mert enyém az egész föld. Papok királysága és szent nép lesztek.

Izráelt arra hívta el Isten, hogy papok királyságaként képviselje őt a teremtett világ előtt, a világot pedig Isten előtt. Ezért Isten szövetséget kötött Izráellel, s törvényét adta nekik, amely megkülönböztette őket minden más néptől. A Törvény célja az volt, hogy a nemzet életét és erkölceit szabályozza, a gazdagok és hatalmasok mohóságának gátat vessen, és a gyengéket és kiszolgáltatottakat kellő védelemben részesítse.

Nem tartott sokáig azonban, hogy az Úr által megálmodott igazságos, egyenlőségen alapuló és egymásról gondoskodó társadalom, amelynek csodájára járhatott volna a világ, ugyanolyanná váljon, mint bármelyik szomszéd. A kiválasztás babérjain ülve Izráelben hamar felütötte fejét a korrupció, a jómódúak a nélkülözők rovására gazdagodtak meg, a nagy cégek felfalták a kisvállalkozókat (pedig akkor még multik sem voltak), a hajléktalanokat kitiltották a közterületekről, s az egyenlők között voltak egyenlőbbek. Isten ezért prófétákat küldött, akik figyelmeztették népét. Ámósz így prófétált (2,6-8):

Három, sőt négy vétke miatt nem bocsátok meg Izráelnek, mert eladják pénzért az igazat, és egy pár saruért a szegényt. Azt kívánják, hogy a nincstelenek a föld porát szórják fejükre, és elutasítják a nyomorultak ügyét. Apa és fia ugyanahhoz a nőhöz jár, így gyalázzák meg szent nevemet. Zálogba vett ruhán nyújtózkodnak minden oltár mellett, és a megbírságot borát isszák Istenük házában.

Kortársa, Ézsaiás szintén számon kérte Izráelen a törvénytelenégeket, hogy Isten nemes szőlőt ültetett, ám az vadszőlőt termett (5,6): „**Törvényességre várt, és lett önkényesség, igazságra várt, és lett kiáltó gazság!**” Jeremiás pedig így vádolta népét (2,21): „**Mint nemes vesszőt ültettelek el, mint igazán valódi magot. Hogyan változtál át idegen szőlőtő vad hajtásává?**” S mivel Isten népe nem termett gyümölcsöt, nem küldetésének megfelelően élt, az ítélet elkerülhetetlen volt. Amikor pedig bekövetkezett a tragédia, a templom és az ország pusztulása után a zsoltáros így kesergett (80,10-16):

Egy szőlőtőt hoztál el Egyiptomból. Népeket űztél el, ezt meg elültetted. Helyét elegyengtetted, gyökeret vert, és ellepte a földet. Árnyéka hegyeket borított be, vesszői vetekednek a hatalmas cédrusokkal. Indáit a tengerig növesztette, hajtásait a Folyamig. Miért romboltad le kerítéseit, hogy szedhessen róla, aki csak arra jár?! Lerágja az erdei vadkan, és lelegeti a mezei vad. Seregek Istene, fordulj hozzánk! Tekints le az égből, lásd meg, és gondozd ezt a szőlőt! Oltalmazd, amit jobboldal ültettél...

A babiloni fogságban Isten így beszélt szolgájáról, Izráelről (Ézs 49,1-6):

Szolgám vagy, Izráel, rajtad mutatom meg dicsőségemet! Én azonban ezt mondtam: Hasztalan fáradoztam, semmiért, hiába pazaroltam erőmet. De az Úrnál van az én ügyem, és munkám jutalma Istenemnél. Most pedig ezt mondja az ÚR, aki már anyám méhében szolgájának teremtett, hogy Jákóbot hozzá térítsem, Izráelt hozzá gyűjtsem. Ilyen nagyra becsült engem az ÚR, Istenemnél van az erőm. Ezt mondta: Kevésnek tartom, hogy Jákób törzseinek helyreállításában és a megmentett Izráel visszatérítésében légy az én szolgám. A pogányok világosságává teszek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig.

A hűséges Izráel végre gyümölcsöt terem, teljesíti megbízatását: Isten nemcsak Izráelt állítja helyre, hanem a megújult Izráel a népek világosságává is lesz.

Ám Izráel hűsége mindig kérészéletű volt, így nem tudta teljesíteni küldetését a világ felé. Isten viszont újból és újból újakezdte. Végül megunva a sok kudarcot, vakmerő lépésre szánta magát. Gyenge csecsemőként eljött ebbe a világba, akinek születése után a hatóság gyilkos szándéka elől menekülnie kellett Egyiptomba, ahonnan Isten elsőszülött fiát évszázadokkal korábban már kihívta. Felnöve megjelent a Galileai-tó partján, és elhívott 12 tanítványt Izráel 12 törzsének megfelelően, akikkel terve volt. A názáreti zsinagógában meghirdette, azért jött (Ézs 61,1-2), „**hogy örömhírt vigyek az alázatosoknak, bekötözöm a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadon bocsátást a megkötözötteknek. Hirdetem az ÚR kegyelmének esztendejét**”.

Jézus Isten Egyiptomból elhívott fia. Jézus az igazi szőlő, az igazi, helyreállított Izráel, mely végre a kívánt gyümölcsöt termi: zamatos, ízletes szőlőt, melyből az egész világ részesedhet. Ha Izráel nem tudott engedelmes népeként élni, Isten kész vállalni az új Izráel szenvedő, de engedelmes szerepét. Ha Izráel szőlője vadszőlőt termett, az új Izráel Istennek tetsző gyümölcsöt fog teremni. Az új Izráelben, Jézusban megvalósul végre, amire Isten régóta várt. Jézus szóban és tettekben, egész életével bemutatta, milyen az, amikor nem az önzés, mohóság, erőszak, hanem egyenlőség, irgalom, gondoskodás érvényesül. Mindezek tetejébe vállalta radikális szavainak és tetteinek elkerülhetetlen következményét, hogy prófétaelődei sorsára jut, amikor működése ellenállásba, gyűlöletbe ütközik. Mert Isten engedelmes szolgájaként Jézusnak üldöztetésre és szenvedésre kellett számítania saját népétől.

Ellenségei, mind a pogány megszállók, mind a választott nép vezetői végül még Isten megölésétől sem riadtak vissza. Ez mind nem szegte Isten kedvét, mert hitt egy új, szebb világban.

De Jézus nem érte be annyival, hogy megossa magát a világgal, követőitől ugyanezt várja:

Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetezett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik. (15,4-6)

Követői gyümölcsöt csak az igazi szőlőn maradván teremhetnek. Mert itt nem a jó tettek a tét. Az sem megvetendő, de erre hinduk és muzulmánok, ateisták és buddhisták is képesek. A tét, a gyümölcsstermés, hogy a Jézus által megváltott világ megismerje Istenünk világ iránti szeretetét és szabadítását, és részesüljön abból. Hogy a világ végre visszataláljon eredeti rendeltetéséhez, ahol senki sem nélkülöz, mert mindenkinek van elég, ahol egyik ember megosztja, amije van, és gondoskodik a másiról. Csak aki az igazi szőlőtőn, az igazi Izráelben marad, képes gyümölcsöt teremni, azaz részt venni Istennek a világ teremtése óta folyó tervében, a büntől való szabadításban, az igazság és jogosság irányította közösség és társadalom építésében.

Feltámadása után ezért Jézus megbízta tanítványait, folytassák munkáját. Amikor azok sürgették volna, hogy állítsa helyre a történelmi Izráelt, foglalja vissza az elcsatolt területeket, és kergesse el az elnyomó multikat, ő csak ennyit mondott (ApCsel 1,7-8): „**Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett. Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.**” És a tanítványok meghalt és feltámadott Uruk tanúiként elindultak, és Egyiptomtól Itáliáig, Hispániától Indiáig hirdették Isten önzetlen és irgalmas szeretetét. Az első gyülekezetben megvalósult Isten régi álma:

A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt. Senki sem mondott vagyonából bármit is a magáénak, hanem mindenük közös volt. Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon. Nem volt közöttük egyetlen szűkölködő sem, mert akiknek földjük vagy házuk volt, eladták azokat, az eladott javak árát pedig elhozták, és letették az apostolok lába elé, azután szétosztották mindenkinek úgy, ahogyan szüksége volt rá. (ApCsel 4,32-35)

Ahogy azonban a keresztény hit terjedt, az első törvény nem először és nem utoljára ismét működésbe lépett: Isten tervének képviselője, az egyház korrumpálódott. Isten emberei megalkudtak a hatalommal és jóléttel, Krisztus követői megtagadták Mesterüket, aki végig kitartott mellettük. Papok elfelejtették az evangéliumot, és gyűlöletre buzdították a szeretet és könyörület helyett. Püspökök félelemből vagy politikai befolyásért, anyagiakért cserébe nem álltak ki az üldözöttek és elnyomottak, a kitzsítottak és jogfosztottak mellett. Minek következtében az egyházat, Krisztus testét nem lehetett megkülönböztetni gazdasági intézményektől vagy politikai pártoktól.

Bár a helyzet olykor elkeserítő volt, Isten nem adta fel. Módszeréhez híven kiválasztott embereket, hogy kicsiny és jelentéktelen kezdetekből hozzon változást. Ezek az emberek a hivatalos felfogással és a hatóságokkal szembeszállva kellett, hogy Isten tervét képviseljék.

Ilyen ember volt Ambrus. A Milánóban köztiszteletben álló kormányzó 374-ben megjelent a

bazilikában a püspökválasztáson, hogy a rendet biztosítsa. Beszédet intézett a hívőkhöz, amikor egy gyerek felkiáltott: „Ambrust püspöknek!” A tömeg pedig egyhangúan megválasztotta Milánó püspökének. Ambrus tiltakozott, hiszen nem volt felkészülve egyházi hivatalra. Ám végül engedett. Püspökként aszketikus életmódot folytatott, pénzét és ingatlanjait szétosztotta a szegények közt. Amikor a Szentháromság-tagadó ariánusok azt kérték a császártól, hogy egy templomot adjon nekik, Ambrus polgári engedetlenséggel válaszolt, ami kihágásnak minősült a birodalomban. Ambrus azzal érvelt, hogy egyházi ügyekben nem a császár, hanem a püspök illetékes. 382-ben sikerült rávennie Gratianus császárt, hogy tegye le a Pontifex maximus-címet (legfőbb főpap). 390-ben pedig a 7.000 áldozatot követelő szaloniki vérengzés miatt kiközösítette Theodosius császárt, és csak több hónapos vezeklés után oldozta fel.

Isten egy másik embere, John Wesley fiatalon ráébredt, hogy a Krisztussal való kapcsolat létfontosságú, és hogy e kapcsolatnak a keresztény egyház működésére nézve is következményei vannak. Az 1730-as években oxfordi diákévei alatt néhány diáktársával rendszeresen találkozott. Minden reggel 6-tól 9-ig együtt imádkoztak, énekeltek, és olvasták az ÚSZ-et (görögül). Minden vasárnap úrvacsorát vettek, az ősegyház gyakorlatát követve szerdán és pénteken böjtöltek. Bebörtönzötteket látogattak, tanították őket, az eladósodottakat kiváltották az adósok börtönéből, és gondoskodtak a betegekről. Wesley az evangélium szolgálatában mintegy 400.000 km-t tett meg lóháton, 30.000 fontot adományozott el, és több mint 40.000 igehirdetést tartott. Gondoskodott betegekről, árvákról, gyerekekről. Iskolákat, árvaházakat, egyesületeket alapított a társadalom javára.

Végül egy kortársunk. Bőjte Csaba 1992-ben került Dévára, ahol oltalmába fogadott néhány utcagyereket, akikkel az évtizedek óta üresen álló ferences kolostorba költözött. A hatóságok többször felszólították az épület elhagyására. Válasza az volt, hogy a gyerekeket rakják az utcára a rendőrök, amire nem került sor. Mára több száz gyerekről gondoskodott. Az alapvető életfeltételeken kívül Csaba testvér a gyerekek taníttatásával is foglalkozik, melybe vallási és erkölcsi nevelésük is beletartozik. Ezt írja egy helyütt:

Két út áll az ember előtt az emberi szenvedést látva: vagy túl akar lépni, vagy enyhíteni akarja a fájdalmat, a szenvedést. Jézus arra kéri a tanítványait, hogy kövessék őt. Ebből világos számunkra is a kijelölt út: enyhíteni kell a fájdalmat a társadalomban. A keresztények harca ma nem a hódító háború, hanem jótekonysági művelet. Arra vagyunk hivatottak, hogy a szenvedők kezét megfogva, megosszuk a fájdalmaikat.

Az Úr tehát kollégái erőtlen próbálkozása után olyan világot teremtett, amely otthonául szolgálhat minden teremtményének, minden állatnak és mindenféle embernek. Ezt a világot szépnek és jónak nyilvánította, ami nem kis dolog, ismerve Isten magas mércéjét. És ezt a világot ránk bízta, hogy őrizzük és gondozzuk. A világ olyan, amilyenné tesszük. Valljuk meg bűnbánattal, nem jeleskedtünk az őrzésben és gondozásban. De Isten továbbra is kiválaszt egy népet, közösséget, amelynek révén be tudja mutatni, hogyan él az eszményi közösség, és a gyengékről, kiszolgáltatottakról való gondoskodás, az önzetlen és irgalmas szeretet gyakorlása, a befogadás által hogyan vesz részt a világ megváltásában. Istennek ez minden csalódás és kudarc ellenére mindmáig szívügye. De hogy megváltása gyümölcsöt terem-e, jórészt rajtunk múlik. Isten tervét ránk, esendő emberekre bízta. Az önzésre, mohóságra és erőszakra hajló világot csak önzetlenül, lemondásra és az erőszak elszenvadására készen lehet megváltani. Kész vagy-e a megváltás tervét szolgálni? Kész vagy-e Isten munkáját folytatni?

A Biblia Istenében való hit nem elsősorban agyi tevékenység – legtöbbször elismerik, hogy Isten létezik, a világnak megváltásra van szüksége, és talán azt is, hogy Jézus rendkívülit tett. Ám a szenvedés és gonoszság hatalmát látva értelmetlennek, kilátástalannak tartják a gonoszság, korrupció, elnyomás, megkötözöttségek elleni harcot: cinikusan vagy közönnnyel, fásultan vagy félelemmel „túllépnek” a szenvedésen, hátat fordítanak a fájdalomnak. Jézus ezzel szemben arra hív, hogy

1. tudatosítsuk és gyakoroljuk, a társadalmi igazságtalanság, hatalommal való visszaélés, gyengék elnyomása soha nem Isten akarata – emeljük fel szavunkat mind Teremtőnkhez, mind az elnyomók ellen, és tegyünk az elnyomás és igazságtalanság ellen;
2. a közönyt és benuátságot megtagadjuk. Krisztus feltámadásában Isten fényes diadalt aratott a halál, bűn és sötétség minden hatalma felett. Bár győzelme nem mindig és mindenhol látható, tudhatjuk, egy nap mindenki számára nyilvánvalóvá válik. Ennek fényében meg kell tehát tagadnunk a fásultság benuátságát, és Jézus győzelme mellett elkötelezetteként a világosságot szolgálunk, nem a sötétséget. Ez nem egyéni akciókat, hanem közösségi gyakorlatot jelent;
3. ezért a krisztusi hit kitartás, ha bolondságnak, hasztalan fáradozásnak tünik is. Kitartani a világ jósága, szépsége mellett. Könnyű feladni, beletörödni, hogy semmi sem változik, nincs értelme küzdeni, Jézust követni, a megváltás tervét szolgálni. Könnyű a többséggel együtt csalódottan hátat fordítani a nyomorultaknak, a rászorulóknak, Isten ügyének, mondván, úgysem tudunk változtatni. Jézusnak engedelmeskedni lemondás, elkötelezettség, új értékrend és kitartás Isten új világa mellett.

Az istenek történelmünk valóságos szereplői, és évezredek óta nem változtak. Míg Mardukot csak a hatalom érdekli, Zeusz nőekkel évdik. Molok mohóságát semmilyen mennyiségű emberáldozat nem elégítheti ki, túsarkú Pradájában Istár pedig a legújabb Kalasnyikovval a vállán jár plázázni. Az istenek nem törődnek a világgal. Eközben a mi Istenünk, Jézus Krisztus

ott áll az isteni közösségben, ítéletet tart az istenek fölött: Meddig ítéltetek álnokul, pártjukat fogva a bűnösöknek?! Védelmetek a nincstelennek és az árvának a jogát, szolgáltatások igazságát a nyomorultnak és szűkölködőnek! Mentsétek meg a nincstelent és a szegényt, ragadjátok ki a bűnösök kezéből! Nem tudnak és nem értenek semmit, sötétségben járnak, a föld alapjai mind ingadoznak. Azt mondtam ugyan, istenek vagytok, a Felséges fiai mindnyájan, mégis meg fogtok halni, mint a közemberek, és elhullotok, mint bármelyik főember. (Zsolt 82,1-7)

Majd csendben csak hozzáteszi: „**Megmondtam: Ne legyenek idegen isteneid! És különösen ne hataloméhesek és kéjencek, mohók, telhetetlenek és erőszakosak.**”

Melyik világban élünk? A pogány istenek által teremtettben, a világ nyomorúságáról mit sem tudva, önzően és mohón, fásultan és cinikusan magunknak, vagy a Jézus Krisztus által teremtett és megváltott világban? Jézust követni a világ melletti elkötelezettséget jelent, törődést, szolidaritást a világgal.

Ahogy az ember azért ültet szőlőt, és azért gondolja, hogy az gyümölcsöt teremjen, és gyümölcsöt élvezze, Isten azért választ ki, hogy használhasson bennünket. Ezért szül újjá, ezért hív el. A megterés nem cél, nem végállomás, hanem a kapu a megváltáshoz. Azon belépve kezdetünk el gyümölcsöt teremni: Isten megújított és engedelmes népeként vihetjük Isten örömhírét az Istent nem ismerő és neki engedetlen világnak, hirdelve Isten megváltó akarátát és engedelmességre szólítva fel mindenkit.

Az évszázadok során ismételten felhangzott a kérdés: Ki az igazi Izráel? Jézus korában a farizeusok meg voltak győződve róla, aki Hillél vagy Sammai rabbik tanítását követi. A qumráni közösség szintén magát tekintette az igaz Izráelnek. Ezzel szemben Jézus azt állítja, hogy ő az igazi szőlőtő, az igaz Izráel, s aki rajta marad és gyümölcsöt terem, az az igazi Izráel. Ki hát az igazi Izráel? Ki tartozik az igazi Izráelhez, az igaz egyházhoz? Aki a közönyt megtagadva, Krisztus követésében engedelmesen kitarva igaz Izráelként Isten világ iránti gondoskodó szeretetét képviseli, megváltó munkáját folytatja. Isten ránk, az igaz Izráelre bízta a megváltás drága ügyét. Menjetek el tehát az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében, és teremjétek az igazi szőlőtő gyümölcsét!

(Czövek Tamás)

Bocsásd meg: önzés, mohóság, erőszak; irántad való bizalmatlanság.

De: eljöttél reménytelenségbe, fényt hoztál sötétségünkbe.

Kérünk: adj reményt, bizalmat irántad; lássuk, csodáljuk, amit tettél; folytassuk.

Áldunk

- világ teremtésétől kezdve kiválasztasz;
- nem adtad fel a hálátlanság láttán sem, kitarottál;

Kérünk

- erősítsd hitünket, bizalmunkat, kitartásunkat: veled, általad, érted lehetséges, megéri;
- ha te nem adtad fel, nem fordítottál hátat, mi se;

Vezesd gyülekezetedet, egyházadat

- szolidaritásodat tanúsítsuk, ne csak egyen-egyenként, hanem gyülekezetként is;
- erről ismerjenek minket és téged: gondozzuk teremtett világodat, törődünk szenvedőikkel, ahogy te törődtél a szenvedő világgal.